

Παραλύει κάθε γλώσσα...
μαίνεται Σιλφίς γελῶσα
κ' ἄσελγής Ἡρωιδιάς.

Καὶ τριγύρω της θανάτων,
καὶ τριγύρω της αἱμάτων
πορφυροῦται πεδιάς.

Ἵτὸν χορὸ τὸν φρενηασμένο,
ποῦ μεθοῦν Σιλφίδων κάλλη,
ξεφωνίζει ἴματωμένο
τοῦ Προδρόμου τὸ κεφάλι.

Προχωρεῖτε προχωρεῖτε
καὶ ἰστὸ φρόνημα θαρρεῖτε
μᾶς φυλῆς Προδρόμων νέας.

Κ' ἄσελγῶν δημίων στίφη
ἄς χαθοῦν ἐμπρὸς σὲ ξίφη
ἐκδικήσεως γενναίας,

Τῆς Ἀποκρηᾶς Σαββάτο τελευταῖο καὶ χρονάτο.

Α'.

Φ. —

Βρέχει βρέχει καὶ χιονίζει,
κ' ἔνας Ἀρης μπουμπουνίζει,
κ' ἔνας ποντικός χορεύει
καὶ μὰ γάτα μαγειρεύει.

Τοῦ Βορρᾶ προβάλλ' ἡ κόρη,
καὶ λευκαίνει κάμπους, ὄρη,
καὶ δρυμοὺς καὶ λαγκαδιαῖς.

Ὅλα γύρω μας ἀσπρίζουν,
μοναχὰ δὲν ξεμαρξίζουν
μαύραις κ' ἀσπλαχναῖς καρδιαῖς.

Βρέχει βρέχει καὶ χιονίζει,
τὸ Μπιζάνι μπουμπουνίζει,
καὶ βροντοῦνε παλληκάρια,
καὶ Τουρκιᾶς λυσσοῦν ἀσκέρια,
καὶ παγόνουν τὰ ποδάρια
καὶ παγόνουνε τὰ χέρια.

Βρέχει βρέχει καὶ χιονίζει
καὶ τὸ χιόνι κοκκινίζει
μὲ πολλῶν ἡρώων αἷμα.

Ἵτῆς Ἡπειροῦ τὰ βουνά,
στ' ἄγρια, στὰ σκοτεινά,
κόκκινο πολέμου Στέμμα.

Χάρος κόκκινος θερίζει,
δαίμων ἄγριος μουγγρίζει,
κ' ἔνας τρόμος σὲ παγώνει.

Τέτοιον ἄγριον χειμῶνα,
τέτοιον ἄγριον ἀγῶνα,
θὰ τὸν διηγούνται χρονοί.

Κόσμος κλαίει καὶ στεναίνει
καὶ φωνὴ τρανὴ φωνάζει:
Μὲς στὴ βαρυνχιμονιά
κτύπα, Στρίτευμα γενναίων,
στίφη στυγερῶν φονέων,
ποῦ μᾶς σφάζουν σὰν ἀρνιά.

Ὅλ' ἡ κτίσις ἐνεῖα
μὲς ἰστὸν φοβερὸν ἀγῶνα
βλέπει μίαν Ἀμαζόνα.

Καὶ γενναία γενεὰ
κ' ἔνας πόλεμος γιγάντων
ἐξυμνεῖται παρὰ πάντων.

Βρέχει βρέχει καὶ χιονίζει,
τὸ Μπιζάνι μπουμπουνίζει
μὲ κανόνια βροντερὰ.

Μέσ' ἀπὸ χιόνων νέφη
μία Δόξα περιστέφει
παλληκάρια λιγερὰ.

Στρατηλάτης νικηφόρος
μὲ χρυσὸ σπαθὶ περνᾷ...
βρέμεται κ' ἀνάπτει τὸ ροζ
σὰν κ' ἐκείνο τὸ Σινᾶ.

Φεύγουν τύρανοι θαρσεῖς,
τρέχουν ἐξ Ἀνατολῶν
ἐλευθερωμένοι σκλάβοι.

Κάποιος νέος Μωυσής
νέας πλάκας ἐντολῶν
ἐρχεται νὰ παραλάβῃ.

Τώρα στόματα λαλοῦν
καὶ γλυκεύουσα φιλοῦν
ἐκδικήτριαν λεπίδα.

Βρέμονται κ' ἰνάνιτουν ὄρη
κ' ἡ Παλλὰς κτυπᾷ τὸ δόρυ
στὴν ἀστράπτουσαν ἀσπίδα.

Στρατηλάτης νικηφόρος τριγυρνᾷ μὲ τὰ παιδιὰ του
στὰ πεδία τοῦ θανάτου.
Κύνταξέ τον ἐκεῖ πέρα...
τίποτα δὲν τὸν τρομάζει,
κ' ἔνα δεύτερον πατέρα
ὁ Στρατὸς τὸν ὀνομάζει.

Στρατηλάτης νικηφόρος τριγυρνᾷ μὲ τὰ παιδιὰ του
στὰ πεδία τοῦ θανάτου.
ἔχει τὰ βουνὰ γειτόνους, τὰ λαγκάδια συντροφιά,
καὶ σὺν ἑνῷ ἡλίῳ βγαίνει μὲς ἀπὸ τὴν συννεφιά.

Στρατηλάτης χιονισμένος,
ποῦ σφριγᾷ γιὰ Νίκη πάλι,
βλέπει γύρω του τὸ γένος
ἀσπρο τώρα νὰ προβάλλῃ.

Κάτασπρας ἀρματωσάις
καὶ χιονάταις φορεσάις...
χρόνι χρόνι μᾶς στολίζει.

Κ' ἔπου' ὅτ' ἦς πῶς εἰν' ἐκείνος
κάτασπρος, χιονάτος κρῖνος,
Νίκην μᾶς εὐαγγελίζει.

Στρατηλάτης νικηφόρος δίχως κόμπον νικητοῦ,
καὶ φωνάζουσε: πολλάντῃ,
γεγᾶ σου γεγᾶ σου, Στρατηλάτῃ,
καὶ πατέρα τοῦ Στρατοῦ.

Νοιώθει χιονισμένη φύσις
μὴ ζωῆς ἀνατριχίλα.
τῆς σукης τῆς ξηρανθείσης
ἀνεβλάστησαν τὰ φύλλα.

Κ' ἔνας Ἀαρὼν ἐξαίφνης κτυπᾷ πάλιν κατὰ γῆς
τὴν θαυματουργὸν του ῥάβδον, κ' ἄναβλίσκουν ἐκ πηγῆς
διολάγγαρα νερά,
ποῦ μὴ πλάσις διψασμένη
πρὸ καιροῦ τὰ λαχαρᾷ,
πρὸ καιροῦ τὰ περιμένει.

Στρατηλάτης μᾶς χιονάτος
προελαύνει... νάτος νάτος,
πλήρης δόξης καὶ τιμῆς.

Κ' ἄνυψόνοται πρὸ τούτου
τῶν τροπαίων τοῦ Στρατοῦ του
ἀστρωγέτων πυραμῖς.

Ἔτσι κράζουν διατόρους,
χάνονται δεσπότης χαῖνοι,
κ' ὀλοένα προελαύνει
Στρατηλάτης θαυματούργος.

Β.

Ἀπὸ τοῦ κάρου σιχουργοί, ὁποῦ χάσκουν πᾶντ' ἄργεϊ.

Π. — Σήμερα τὸ τελευταῖο τῆς Ἀποκρηῆς Σαββάτο...
ποῦ καὶ σήμερον Ἐξέδρα; ποῦ σὺν πρῶτα Κομητάτο;

Ποῦ τὰ λούσα, τὰ μετᾷξα;
ποῦ τὰ στολισμέν' ἄμαξια;
ποῦ τὸ σκόρπισμα παρῶδων
σὲ βραβεῖα μασκαράδων;

Ἐτοῦ πολέμου τὸν καιρὸ
μουλιδε λίσσα γιὰ χορὸ,
καὶ σ' Ἀποκρηῆς ἡμέραις
θέλ' ὀρίδες, θέλω σφαίρας.

Καὶ βαστώντας γλαταγάνι
θέλω φέσια νὰ σαρώσω,
θέλω νὰ τὰ μουντζουρώσω
μὲ μουντζοῦρ ἀπὸ τῆγάνι.

Θέλω νὰ τοὺς δῶ φυγάδες
ὅλους τοὺς Μπεκήρ Ἀγάδες,
καὶ σὲ δάφναις ν' ἄκουμπῶ,
καὶ στὰ Γράννια νὰ μ' πῶ,
κ' ἔκει πέρα ν' ἀποκρῶσω
καὶ νὰ πῶ καὶ νὰ χορῶσω.

Ποῦ καὶ τώρα μασκαράταις
κ' Ἀρκεκίτικαις παρῶταις;
ποῦ καὶ τώρα παρελάσεις
Καρναβαλικῶν ἀρμάτων;
σήμερα πενθοῦσα πλάσις
φρικαῖ πρὸ τῶν αἱμάτων.

Ἄκου γόους μακρυὰ...
πῶς μουντζοῦζουν τὰ στοιχεῖα!...
αἵματος Ἀποκρηῆς,
αἱματόδης εὐσχία.

Νέος Ἡρακλῆς ἐπ' ὦμου
νέον Ἀτλάντα βαστάζει,
καὶ πηδῶν αἱματοσπᾶται
τὸ κρανίον τοῦ Προδρόμου.

Γ.

Φ. — Παιάνες Νίκης ἀνιχνοῦν ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα
καὶ γλυκοψάλλουν ἱερεῖς Εἰρήνης Εὐαγγέλιο,
κ' ἔχομε δαδ θεάματα τοῦ Καρναβάλου μόνα,
τὸ Χαμηθὲ μὲ τὸν Ρεούφ, κ' ἔκεινον τὸν Ἀμέλιο.

Τὸ Χαμηθὲ τὸ δύστηνο δὲν στέκει σ' ἀρογιάλι,
καὶ τὸ πλανοῦν ἐδῶ κ' ἔκει φρικτοὶ κυμάτων σάλιοι,
τρέχει, θαλασσοδέρνεται, σὲ μέρος δὲν καθίζει,
κ' ἄνήσχο φαντάζεται καράβια πῶς βυθίζει.

Πότε θὰ πάρῃς πρέταξ;
ποῦ πᾶς, Ἀποκρητικό;
ποῦ τάχα ταξιδεύεις;

Κάνεις τὸν κόσμο νὰ γελᾷ,
κ' ἄδικως κάρβουνα πολλὰ
τόσον καιρὸ ἔδοεῖς.